

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.633/2014/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a V-né R. K. pártfogó ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe szám alatti lakos) felperesnek - a Dr. Vadász Ágnes ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében - amely perbe az alperes pernyertességének az előmozdítása végett beavatkozott a Dr. Polecsák Mária Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Polecsák Mária ügyvéd; címe) által képviselt Uniqa Biztosító Zrt. (címe) - a Nyíregyházi Törvényszék 5.P.21.219/2012/59. számú ítélete ellen a felperes részéről 60. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, mellőzi a felperes pártfogó ügyvédi díj viselésére kötelezését és az állam terhén maradó kereseti illeték összegét 720 000 (hétsszázhszsszer) Ft-ra leszállítja; egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 5 000 (ötezer) Ft, az alperesi beavatkozónak pedig 6 350 (hatezer-háromsszázötven) Ft másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a 960 000 (kilencsszázhatvanezer) Ft összegű fellebbezési illetéket és a felperest a másodfokú eljárásban is képviselő pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

A felperesnek 2008. március 14. napján, a hajnali órákban erős mellkasi fájdalmak voltak, begörccsölt, folyamatosan hányt, ezért házastársa kihívta a mentőket.

A mentősszolgálat munkatársai a felperesen fizikális és műsszeres vizsgálatokat végeztek, amelyek nem mutattak akut vagy kóros tüneteket.

A mentősszolgálat helysszínről való eltávozását követően a felperes újra rosszul lett, hányt, remegett, ezért a házastársa az alperesi gyógyintézetbe szállította, ahol az alperes alkalmazottai EKG-vizsgálatot végeztek, majd infúziós kezelést és megfigyelést követően azt állapították meg, hogy nem igényel további intézeti elhelyezést és sszoros megfigyelést, ezért - alhasi panaszaira tekintettel - nőgyógyászati vizsgálatra irányították.

A felperes azonnal felkereste az alperes nőgyógyászati szakrendelőjét, ahol rajta ultrahangvizsgálatot végeztek, ám vizsgálat közben kollabált, s a bal elülső leszálló koszorúverőér vérrögös elzáródása miatt heveny szívizom-elhalással járó szívinfarktust kapott.

Az alperesi gyógyintézetből mentőhelikopterrel a..... Egyetem Orvos- és Egészségtudományi Centrumának Kardiológiájára szállították, ahol az elzáródott koszorúverőérét coronarographias módszerrel megnyitották, stentet helyezte be, ami azonban néhány nap múlva vérrögösen elzáródott és reinfarktust okozott. Ismételt coronarographias beavatkozással ezt a komplikációt sikeresen elhárították, azonban a későbbi invazív kivizsgálások a felperesnél a bal kamra csúcsi részén idült aneurysma képződését írták le.

Az alperesi gyógyintézetben a felperest kellő gondossággal és körültekintéssel kezelték; első vizsgálatakor a szívinfarktus diagnózisát nem lehetett felállítani, azt a negatív vizsgálati eredmények ugyanis kizárták, második ellátása alkalmával pedig, amikor az EKG-kép és a laboreredmények alapján a szívinfarktus diagnózisát már meg lehetett állapítani, akkor a felperest rögtön továbbutalták.

A felperes 12 000 000 Ft összegű nem vagyoni kártérítés megfizetése iránt terjesztett elő keresetet az alperes ellen.

Az alperes és az alperesi beavatkozó a kereset elutasítását kérték.

A felperes a tanú- és szakértői bizonyítás lefolytatását követően 56. sorszámú beadványában elállt a kereseti kérelmétől.

Miután az alperes nem járult hozzá az elálláshoz, ezért a törvényszék 59. sorszám alatt ítéletet hozott, amelyben a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 560 000 Ft perköltséget. Megállapította, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének a díját teljes egészében a felperes, az 1 500 000 Ft kereseti illetéket és a 221 046 Ft összegű állam által előlegezett költséget pedig az állam viseli.

Indokolásában kifejtette, hogy az alperes alkalmazottai a felperes kezelése során a szakma szabályai és az etikai normák szerint jártak el. A felperest időben, kellő gondossággal és körültekintéssel látták el, orvosi mulasztás nem történt. Kiemelte, hogy a felperes esetében még a legnagyobb gondosság követelménye is teljesült, ugyanis a felperes ellátását úgy szervezték meg, hogy mentőhelikopterrel a klinikára szállítva megkaphatta az életmentő ellátást.

Az alperesnek járó perköltséget - az általa igényelttel azonos összegben - 560 000 Ft-ban állapította meg; e körben figyelemmel volt arra, hogy a per csaknem 2 évig tartott, amelynek során széleskörű bizonyítási eljárás lefolytatására került sor, a törvényszék tanúkat hallgatott meg, az alperes érdemi védekezést fejtett ki, így ez az összeg a kifejtett ügyvédi munkával is arányban áll.

A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 87. §-ának (2) bekezdése alapján rendelkezett akként, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját a pervesztes felperes viseli.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. §-a (1) bekezdésének a) pontját felhívva megállapította, hogy a számításai szerint 1 500 000 Ft összegű kereseti illetéket, valamint a 206 046 Ft szakértői és 15 000 Ft tanúdíjból álló, összesen 221 046 Ft állam által előlegezett költséget a felperes teljes személyes költségmentességére tekintettel az állam viseli.

A felperes az első fokú ítélet ellen fellebbezést terjesztett elő, amelyben annak megváltoztatását és az alperes nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését kérte. Fellebbezését azzal indokolta, hogy az ítélet meghozatalát követően jutott a tudomására, hogy az alperesnél két **B. T-né** dolgozik adminisztrátorként, s a bíróság - tévesen - nem azt a **B. T-né** tanút hallgatta meg, aki a perbeli napon szolgálatban volt. Rögzítette, hogy új bizonyítékként magánszakértői vélemény beszerzésére „tesz kísérletet, amelynek birtokában lehetősége nyílik a kirendelt szakértő által előadottak cáfolására.”

Az alperes az első fokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását indítványozta; utóbbival kapcsolatban előadta, hogy általános forgalmi adó fizetési kötelezettség nem terheli.

Fellebbezési ellenkérelmében kifejtette, hogy a felperesnek a meghallgatott tanú személyével kapcsolatos aggályait az elsőfokú eljárásban kellett volna jeleznie.

Megjegyezte, hogy a felperes **B. T-né** tanú vallomásával azt szeretné bizonyítani, hogy késedelmesen részesült ellátásban, ezt azonban cáfolják az egészségügyi dokumentáció adatai (amelyben rögzítésre kerültek az alperesi alkalmazottak által késedelem nélkül megkezdett vizsgálatok, illetőleg terápia, vélemény, javaslat), valamint az igazságügyi orvosszakértői szakvélemény megállapításai.

Miután a felperes az elsőfokú eljárásban elfogadta az igazságügyi orvosszakértői véleményben foglaltakat, majd annak ismeretében elállt a keresetétől, ezért fellebbezése a jóhiszemű joggyakorlás követelményeivel is ellentétes, s a per elhúzására irányul.

Az alperesi beavatkozó az első fokú ítélet helybenhagyását és a felperes általános forgalmi adóval növelt perköltségében marasztalását indítványozta.

Fellebbezési ellenkérelmében kifejtette, hogy a törvényszék a beszerzett aggálytalan igazságügyi orvosszakértői szakvélemény alapján hozta meg az első fokú ítéletet.

Hangsúlyozta, hogy a felperes az első fokú eljárásban nem volt elzárva attól, hogy magánszakértői véleményt szerezzen be, erre azonban a per jelenlegi szakaszában már nincs lehetősége.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el és azt nem találta alaposnak.

A Pp. 160. §-ának (1) bekezdése értelmében a felperes a per érdemi tárgyalása előtt keresetétől az alperes hozzájárulása nélkül is elállhat, az érdemi tárgyalás megkezdése után azonban csak akkor, ha az elálláshoz az alperes hozzájárul. A felperes mindkét esetben köteles alperesnek a keresetindítás folytán felmerült költségeit megtéríteni.

A Pp. 235. §-a (1) bekezdésének második és harmadik mondatai szerint a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az

új bizonyíték az első fokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására, vagy az első fokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az az első fokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul; a 141. § (6) bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell.

E két idézett jogszabályi rendelkezés egybevetéséből az ítélőtábla álláspontja szerint az a következtetés vonható le, hogy ha a felperes a keresetétől eláll, akkor azzal azt juttatja kifejezésre, hogy nem kívánja a keresete érdemi elbírálását; ezért ha az elálláshoz az alperes nem járul hozzá, s az elsőfokú bíróságnak ítéletet kell hoznia, akkor az ítélet ellen fellebbezést előterjesztő felperes már nem indítványozhatja a bizonyítás továbbfejlesztését. Ez ugyanis - különös tekintettel arra, hogy a fellebbezés az első fokú ítélet megváltoztatásán keresztül az alperes kereset szerinti marasztalására irányuló - az elállás visszavonásaként lenne értékelhető, arra azonban csak addig van mód, amíg arról a másik fél tudomást nem szerez, illetve amíg a bíróság a jognyilatkozat alapján határozatot nem hoz. (Lásd e körben Debreceni Ítélőtábla Pf.I.20.643/2010/2. számú végzésében kifejtetteket.)

Ezt az érvelést egyrészt a Pp. 228. §-a (3) bekezdésének negyedik mondatában írtak analogikus értelmezése is megerősíti, miszerint a fellebbezésről történt lemondást visszavonni nem lehet, továbbá a Bírósági Határozatok tárában BH1989. 118. szám alatt közzétett eseti döntésben írtak ugyancsak analógia útján történő értelmezése is alátámasztja; e szerint az alperes hozzájárulásával bejelentett elállás folytán hozott permegszüntető végzés nem támadható fellebbezéssel sikeresen azon az alapon, hogy a felperes újabb adatai szerint a követelésének van jogalapja.

Az ítélőtábla rögzíti, hogy a fellebbezésben előadottak - változatlan peradatokat feltételezve - a felperes elállása hiányában sem lennének olyan új tényként, illetőleg új bizonyítékként értékelhetőek, amelyek elbírálásuk esetén a felperesre kedvezőbb határozatot eredményeztek volna.

A magánszakértői vélemény beszerzésére tett „kísérlet” legfeljebb új bizonyíték beszerzésére irányuló „kísérletként” lenne értékelhető, a meghallgatni indítványozott, az alperesnél adminisztrátorként alkalmazott tanú által esetlegesen előadottak pedig nem lennének alkalmas az igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításainak a cáfolatára, s így a felperesre kedvezőbb határozat hozatalára; a szakvélemény szerint ugyanis az alperesi gyógyintézetben a felperest kellő gondossággal és körültekintéssel kezelték, mert az első vizsgálata alkalmával a szívinfarktus diagnózisát még nem lehetett felállítani, azt a negatív vizsgálati eredmények kizárták, második ellátása alkalmával pedig, amikor az EKG-kép és a laboreredmények alapján a szívinfarktus diagnózisát már meg lehetett állapítani, akkor a felperest rögtön továbbutalták.

Mindezekre tekintettel a felperes által a fellebbezésben hivatkozott okokra alapítottn az első fokú ítélet sikeresen nem támadható.

Az ítéltábla észlelte ugyanakkor, hogy a törvényszék tévesen határozta meg a kereseti illeték összegét, az ugyanis Itv. 39. §-ának (1) bekezdése és 42. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján $(12\,000\,000 \times 0,06 =)$ 720 000 Ft, illetőleg jogszabálysértően kötelezte a felperest a pártfogó ügyvédi díj viselésére is.

A felperes részére a jogi segítségnyújtó szolgálat az 5.P.21.219/2012/12/F/1. szám alatt csatolt határozat tanúsága szerint a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Jst.) 11/A. §-a alapján biztosította a pártfogó ügyvédi képviselet, ezért pervesztességére tekintettel - a Jst. 11/A. §-ának (2) bekezdése értelmében - pártfogó ügyvédjének a díját az állam viseli.

Az ítéltábla mindezekre tekintettel a Pp. 253. §-a (2) bekezdésének III. fordulata és ugyanezen szakasz (3) bekezdése alapján a törvényszék ítéletét részben megváltoztatta, mellőzte a felperes pártfogó ügyvédi díj viselésére kötelezését, illetőleg az állam terhén maradó kereseti illeték összegét 720 000 Ft-ra leszállította, egyebekben pedig az első fokú ítéletet helybenhagyta.

A másodfokú eljárási költséget - amely a fellebbezési illetékből és az alperest, továbbá az alperesi beavatkozót képviselő ügyvéd munkadíjából áll - a fellebbezési illeték vonatkozásában az Itv. 39. §-ának (1) bekezdése és 46. §-ának (1) bekezdése alapján 960 000 Ft-ban, míg az alperest és az alperesi beavatkozót képviselő ügyvédek munkadíja vonatkozásában a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja, ugyanezen szakasz (5)-(6) bekezdései és 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján - az általuk szerkesztett fellebbezési ellenkérelem elfogadható munka- és időigényességére is figyelemmel - az alperes vonatkozásában 5 000 Ft-ra, az alperesi beavatkozó tekintetében pedig az általános forgalmi adót is magában foglaló 6 350 Ft-ra mérsékelt összegben állapította meg.

A másodfokú eljárási költség viselése felől a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján határozott és a sikertelenül fellebbező felperest az alperes, illetőleg az alperesi beavatkozó jogi képviselétével kapcsolatban felmerült ügyvédi munkadíj megfizetésére kötelezte.

A felperes teljes személyes költségmentességére tekintettel a fellebbezési illetéket az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

A felperest a másodfokú eljárásban is képviselő pártfogó ügyvéd díját a Jst. 11/A. §-ának (2) bekezdése alapján az állam viseli.

A teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapul.

Debrecen, 2015. január 6.

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Bakó Pál s.k. bíró, Dr. Pribula László s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő

